

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

5. septembrī

Droši vien esam dzirdējuši moderno un nelatvisko vārdu “*ekspektācijas*”. Šķiet, mums katram tādas ir. Tik dabiski ir kaut ko iedomāties, cerēt, projicēt uz lietām un cilvēkiem. Ne vienmēr šīs “*ekspektācijas*” īstenojas - nereti to dēļ jāpieredz vilšanās. Tādēļ šim vārdam ir galvenokārt negatīva pieskaņa, kas saistās ar maldiem un naivumu. Cilvēku “*ekspektācijas*” saistās ar norisēm, kas, iespējams, varētu kaut ko dot, varbūt - ar citiem cilvēkiem, ar kuriem veidojam kādas attiecības, vai, piemēram ar varu vai valdību un tās darbību. Bet visbiežāk pie tā, ka šīs “*ekspektācijas*” nav īstenojušās, nav vainojams neviens cits, kā vien tavas paša iedomas. Arī mūsu laiks nepārprotami atgādina, ka drošs un pārliecināts tu vari būt par ļoti maz ko. Taču šī atziņa tevī var vairost nevis nemieru, bet tevī atklāt citus miera avotus. Kas tie varētu būt?

Nešaubīgi ir lietas un norises, uz kurām vēl arvien varam paļauties un būt droši. Man tās ir, piemēram, gadalaiku maiņas, jā - mūsu pašu novecošana; arvien jaunas plaukšanas un aiziešanas. Šajā dabisko norišu gaitā sevi sajūst kā organisku daļu – vai tu un es – to varam? Iespējams, pasaules negāciju plūsmā tas ir aizmirsts... Ja tā, tad cilvēks neizbēgami veido arvien jaunas “*ekspektācijas*”. Bet tikai saprotot to maldīgumu, tu vari apstāties un ieklausīties: kas visā notiekošajā attiecas tieši uz tevi pašu, kas visā notiekošajā neraisa bailes, bet liek vairāk sajūst, sadzirdēt to, kas notiek tieši tevī pašā. Šajā kontekstā mani uzrunāja neliela frāze no Svētajiem Rakstiem, 1. Samuēla grāmatas, kur teikts tā: “*bet tu apstājies, jo šodien es tev atklāšu Dieva vārdu.*” (1. Sam. 9, 27.) Ko tas šodien reāli varētu nozīmēt mums? Varbūt jautājumu sev pašam: vai negatīvas un vienveidīgas “pareizās” informācijas plūdos no “publiskajiem” medijiem tu spēj apstāties un racionāli izvērtēt redzēto,

dzirdēto, justo? Atceries: kur ir tava apziņa, tur ir arī tava enerģija. Kur tu to tērē? Kādas ir tavas sajūtas dzirdot, redzot, lasot to, kas grib tevi aizsniegt, uzrunāt, piepildīt?

Mani šobrīd uzrunā, aizsniedz, piepilda tuvā rudens noskaņa. Caur to skan Dieva vārds. Mākoņu kalnos un ielejās, saules saspēlē ar lietu. Vēja brāzmās un pirmajās dzeltenajās koku lapās, kuras, līgani nolidojot no debesīm, maigi pieskaras vēl pavisam zaļajai zālei. Tā ir patiesi skaista saskarsme. Bez "ekspektācijām". Gaiši un mierīgi...

Par šo arvien tuvāk pienākošā rudens patiesību un tajā skanošo Dieva vārdu raksta pazīstamais amerikāņu katoļu priesteris, mistiķis, vairāku grāmatu autors, garīgais skolotājs Eduards Heijs (*Edward Hays, 1931-2016*) rudens meditācijā, kas mani dziļi uzrunā:

Svētais rudens laiks, esi mans skolotājs,
jo es vēlos mācīties miera un laimes tikumu!
Kad skatos uz krāsām bagāto skaistumu,
es sajūtu tevi pilnībā –
es esmu mājās tavā dzintarainajā bagātībā.

Tu esi atkāpšanās un nomierināšanās laiks,
pilnu klēšu un novāktu lauku laiks.
Augšanas laiks ir noslēdzies,
dzīvības došanas darbs
ir piepildīts.

Es jūtu, ka tevī nav nožēlas:
tu esi izdzīvojis piepildītu dzīvi.

Es dzīvoju nemiera pilnā sabiedrībā,
kas arvien vēlas uzkāpt jaunos kalnos,
meklēt laimi aizvien vairāk īpašumos.

Būdams savas kultūras bērns,
es reti esmu mierā ar to, kas man ir.

Māci man izvērtēt to, kas man ir dots, un, ko esmu saņēmis;
lai es saprastu, ka ar to pietiek;
ka mana cenšanās drīkst rīties
Dieva žēlastības pārpilnībā.

Lai es atrastu mieru un laimi,
kas ļauj visiem maniem spēkiem
pilnībā uzplaukt.

Lai es saprastu, ka tāpat kā tu, arī es bez mēra esmu bagāts.

Rudens, kad tu izbaudi savu bagātību,
ļauj man arī izjust
dzīves vienkāršo lietu bagātību,
kas ir patiesais prieka avots.

Lai ar miera un laimes zelta mirdzumu
es patiesi rastu prieku šajā rudens dienā.